

Hồi 8

Độc Chương, Quỷ Trảo Sống Chết Nguyên Cùng Đôi

Cảnh sắc buổi bình minh vô cùng thơ mộng, tựa như một dòng suối trong mát rửa sạch mọi nỗi phiền muộn trong lòng Bách Lý Hùng Phong.

Chàng rít một hơi không khí trong lành, quăng ra sau lưng cuộc chiến đẫm máu vừa qua.

- Chàng... chàng buồn tôi đó phải không?

Sau lưng vọng lại tiếng nói dịu dàng của Long Linh Linh, tiếp sau đó một làn hương thoang thoảng đập vào mũi.

Bách Lý Hùng Phong quay lại, thấy Long Linh Linh dựa người vào cửa miếu, gió sớm hiu hắt lay động chiếc áo lụa trên người nàng phát ra tiếng kêu sột soạt.

Ánh nắng vừa soi trên người nàng, bộc lộ toàn bộ làn da trắng mịn và những đường nét tuyệt mỹ.

Bách Lý Hùng Phong nghe tim đập rộn, thầm nghĩ:

"Tôi qua khi nàng từ trong quan tài hiện ra trông thật khủng khiếp, bây giờ lại trở nên xinh đẹp kiều diễm thế này."

Trước ánh mắt đăm đăm của chàng, Long Linh Linh bất giác đỏ bừng cả mặt, then thùng ngoảnh đi nơi khác.

Bách Lý Hùng Phong cứ thế ngẩn ngơ đứng nhìn. Hồi lâu Long Linh Linh vẫn thấy chàng im lặng, rón rén quay lại, thấy Bách Lý Hùng Phong vẫn nhìn mình với ánh mắt đăm đăm, nàng bất giác nhoẻn miệng cười, nhỏ nhẹ nói:

- Sao chàng nhìn người ta như vậy?

Bách Lý Hùng Phong thoáng giật mình, cũng bất giác đỏ mặt, vội ngoảnh đi nơi khác.

Long Linh Linh cắn nhẹ làn môi mộng đỏ, mắt nhìn bóng dáng chàng mà tâm trí ngập đầy bao nỗi suy tư, nhất thời cũng chẳng biết nói gì.

Bách Lý Hùng Phong cố nén cơn xúc động trong lòng, thầm nghĩ:

“Sao hôm nay ta lại khác lạ thế này? Nàng đâu có thi triển Nhiếp Hồn Đại Pháp với ta mà lại mê đắm như vậy, chẳng làm sao tự kiềm chế mình được nữa.”

Chàng hít sâu một hơi nhìn những áng mây trắng trên trời cao, chàng sực nhớ đến những tháng ngày kề cận bên nhau với Bạch Hiểu Hà trên Nhật Nguyệt Sơn, thầm nghĩ:

“Đối với Hiểu Hà, ta bao giờ thế này, vì sao đối với nàng, ta lại có cảm giác khác nhau như vậy? Chẳng lẽ nàng xinh đẹp và thân thể đáng thương...”

Trong lòng lại lướt qua cảnh tượng âu yếm với nàng tối qua, bất giác rung mình thầm nhủ:

“Tại sao vừa mới hạ sơn đã bị nữ sắc mê hoặc nhỉ? Như vậy có đúng chẳng? Thân thể chưa rõ, sứ mệnh đang chờ thi hành, vậy mà lại đắm chìm trong đam mê...”

Chàng đang vẫn vơ suy nghĩ, Long Linh Linh thốt tha đi tới, dịu giọng nói:

- Bách Lý công tử đang nghĩ gì vậy?

Bách Lý Hùng Phong giật mình quay lại, thấy mặt nàng vẫn còn ửng hồng, môi mỉm cười, mắt đen đăm đăm nhìn mình.

Chàng ngượng ngùng nói:

- À, không, tại hạ đâu có nghĩ gì!

Khi ánh mắt chàng lướt qua nụ cười trên mặt Long Linh Linh, trông thấy Lưu Thiệu Cường đang đứng nơi cửa miếu, mặt chàng bỗng sa sầm.

Long Linh Linh nhíu mày, thắc mắc hỏi:

- Sao thế, chàng...

- Cô nương định xử thế nào với Lưu Thiệu Cường?

Long Linh Linh ánh mắt có vẻ căm thù:

- Tôi phải làm cho hắn đối đầu với Lục Tâm Đường chủ Tần Hải Hồng sắp sửa đến đây, khiến hắn công nhiên phản bội Thiên Tâm Giáo mà bị bắt đi, chịu sự hành hạ của mười tám loại độc hình, chết một cách từ từ...

Giọng nói của nàng đầy vẻ oán độc và tàn bạo, như thể Lưu Thiệu Cường đang bị mười tám loại độc hành hình vậy, khiến cho Bách Lý Hùng Phong bất giác rung mình sởn gai ốc.

Long Linh Linh nói tiếp:

- Lúc ấy tôi sẽ tìm cách moi móc tim gan của hấn, đem đến trước mộ gia phụ cúng tế, sau đó đem cho chó ăn.

Bách Lý Hùng Phong chau mày nhủ thầm:

“Thật không ngờ một thiếu nữ trẻ lại có ý nghĩ tàn bạo như vậy?”

Long Linh Linh thấy Bách Lý Hùng Phong không lên tiếng, đồng thời lại lộ vẻ không vui liến lãnh trí đổi giọng nói:

- Ta hãy bỏ qua việc báo thù đi, hay công tử nói về chuyện học võ trên Nhật Nguyệt Sơn đi.

Bách Lý Hùng Phong trầm giọng nói:

- Theo ý tại hạ, cô nương hãy giết y đi là xong, hà tất phải gây nhiều đau khổ cho y làm gì? Hơn nữa lại còn đem tim gan cho chó ăn.

Long Linh Linh buông tiếng cười gằn:

- Nếu không như vậy thì tôi không bao giờ nguôi được niềm căm hận trong lòng.

Bách Lý Hùng Phong vẻ không bằng lòng:

- Vậy thì... theo tại hạ thấy thì hơi quá đáng đấy!

- Quá đáng ư?

Long Linh Linh cười như điên cuồng:

- Bọn chúng đã giết phụ mẫu tôi, hại huynh tẩu tôi, nhục tử muội tôi, giết cả gia đình bảy người, không kể là quá đáng ư?

Bách Lý Hùng Phong sững sờ:

- Sao? Thật thế ư?

Long Linh Linh giọng bi phẫn:

- Chẳng lẽ tôi lại dùng máu của gia đình mình để nhuộm đỏ câu chuyện của tôi, để nó trở thành sự thật ư? Chẳng lẽ tôi phải dựa vào đó để giành lấy sự thương hại của công tử hay sao?

Bách Lý Hùng Phong lặng thinh, chàng không ngờ trên đời lại có việc thê thảm như vậy, chợt nghe lòng áy náy...

Long Linh Linh nước mắt ràn rụa nói tiếp:

- Tôi không cần công tử thương hại, chưa bao giờ có ai thương hại tôi cả.

Bách Lý Hùng Phong thở dài:

- Ôi! Lúc này cô nương đâu có nói rõ với tại hạ.

Long Linh Linh khóc một hồi dịu giọng nói:

- Một hôm, tôi nghe nói tại Tháp Lý Kỳ Lục Châu tại Mạc Bắc có nở một đóa hoa lớn màu đen, đã lôi cuốn rất nhiều người đến xem, ngay cả Phật gia trong chùa Ngõa Lý Đặc Lạp cũng đều bảo là có thần tiên hiển linh tại đó...

Bách Lý Hùng Phong ngẩn người, không hiểu là nàng kể câu chuyện này với dụng ý gì, nhưng bị giọng nói thiết tha của nàng lôi cuốn, chàng đã ngưng thần lắng nghe.

Long Linh Linh nói tiếp:

- Lúc đó tôi mới tròn mười hai tuổi, cái tuổi chưa lớn khôn nhưng cũng không còn là nhỏ bé, bởi tôi là một người tinh nghịch nhất trong số những anh chị em, nên vừa nghe nói có kỳ hoa như vậy ở Tháp Lý Kỳ Lục Châu, bèn lên lút chạy đi xem, ngay cả cha mẹ tôi cũng không biết, chỉ có đưa em gái nhỏ hơn tôi một tuổi là hay biết, lên lút mở cửa sau cho tôi...

Bách Lý Hùng Phong thấy ánh mắt nàng ngập vẻ đăm chiêu, biết nàng hoàn toàn đắm chìm trong hồi ức...

Chàng ngưng thần lắng nghe, chỉ thấy nàng mỉm cười và nói tiếp:

- Tôi lên lút cưỡi ngựa đến Tháp Lý Kỳ Lục Châu, ai ngờ giữa đường gặp phải Kim Luân Tướng Phàn Uy, người thân tín nhất của cha tôi, bởi tôi nằng nặc đòi đi, ông ta cũng đành phải đi chung với tôi... Lúc bấy giờ Hồng Ưng Lưu Thiệu Cường còn chưa trở thành Đường chủ, Thần Kỳ Lữ chúng tôi là một trong mười tám kỵ đội dưới tay của Bạch Đà Sơn chủ, song so với cả vùng sa mạc, thực lực được kể là lớn nhất. Bởi cha tôi là người chính trực, rất được sự thương quý của anh em trong lữ, nên mặc cho Vũ Văn Thiên hết sức căm ghét, nhưng cũng chẳng dám trượng trợn làm gì cha tôi. Hôm ấy khi tôi theo Phàn đại thúc đi xem hoa đã trông thấy Lưu Thiệu Cường cùng với Lương Long, em vợ của Vũ Văn Thiên thậm thà thậm thụt đứng bên lề đường, dường như đang chờ đợi một cái gì đó...

Long Linh Linh ngưng lời, quay sang Lưu Thiệu Cường trừng mắt căm thù rồi lại tiếp:

- Lúc bấy giờ Phàn đại thúc đã nói với tôi là rất có thể Lưu Thiệu Cường có âm mưu gì đó bất lợi đối với cha tôi, nhưng tôi vì nóng lòng muốn đến Tháp Lý Kỳ Lục Châu nên đã thúc giục Phàn đại thúc lên đường, không để Phàn đại thúc trở về báo lại với cha tôi...

[mất trang]

Chàng trầm nghĩ:

“Luu Thiệu Cường này có thể quả thật không hề sát hại toàn gia Long Linh Linh, bằng không dưới sự chế ngự của Nhiếp Hồn Đại Pháp, y đâu có phản kháng lại mệnh lệnh của nàng...”

Long Linh Linh trầm giọng nói:

- Ngũ đại kiếm thủ đó là ai?

Luu Thiệu Cường tựa hồ gặp phải điều gì rất khủng khiếp, toàn thân run lẩy bẩy:

- Họ là Không Động Hồi Long Kiếm Lý Tố...

- Còn ai nữa?

Luu Thiệu Cường môi mấp má, vừa định nói tiếp, bỗng từ ngoài miếu vọng vào một tiếng cười lạnh lùng, nói:

- Luu Thiệu Cường, ngươi không sợ mười tám loại độc hình tàn khốc ư?

Luu Thiệu Cường rùng mình, cất lên một tiếng hú vang, lại thoát ra khỏi Nhiếp Hồn Đại Pháp của Long Linh Linh.

Y vừa mới định thần, bên ngoài lại vang lên một tiếng cười lạnh và nói:

- Luu Đường chủ, ngươi dám tiết lộ điều cơ mật của bốn giáo, không sợ Giáo chủ trách tội ư?

Luu Thiệu Cường tái mặt, lớn tiếng nói:

- Tần Đường chủ, tại hạ...

Long Linh Linh khúc khích cười:

- Luu Thiệu Cường, đừng sợ chúng, ngươi đã phản lại Thiên Tâm Giáo, tất nhiên chúng tôi phải đảm bảo sự an toàn cho ngươi...

- Hắc hắc!

Trong điện lóe lên, hai bóng người đã đứng ngay trước cửa.

Luu Thiệu Cường mắt ngật về sợ hãi, thảng thốt nói:

- Độc Thần Phùng Trưởng lão...

Bách Lý Hùng Phong xoay người ngẩng lên nhìn, chỉ thấy một lão già đứng bên phải mình mặc lục bào, tóc tai bù xù phủ cả hai bên má, dưới cằm có một chòm râu. Lão già nọ buông một tiếng cười thâm trầm rồi nói:

- Ta tưởng đâu kẻ nào dám đối địch với Thiên Tâm Giáo, té ra là hai tên nhãi ranh miệng còn hôi sữa... Hắc hắc! Lưu Thiệu Cường người còn nhận ra lão phu Độc Thần...

Lưu Thiệu Cường mặt mày tái ngắt run giọng nói:

- Phùng Trưởng lão, thuộc hạ...

Long Linh Linh cười nhẹ ngắt lời:

- Các hạ đã quyết định bội giáo rồi, còn thuộc hạ gì nữa.

Lưu Thiệu Cường giận dữ quát:

- Tiện tỳ, ta giết mi!

Tức thì tay hữu vung lên, năm ngón tay vươn ra, Đại Ung Trảo Công dồn hết chân lực chộp vào mặt Long Linh Linh, kèm theo kinh lực ghê gớm như muốn một chiêu giết chết nàng tại chỗ.

- Ôi chà!

Long Linh Linh phất nhẹ tay áo, thoái lui ra sau tám thước, tránh khỏi đòn tấn công ghê gớm của đối phương, đồng thời cười nói:

- Sao bây giờ gặp Độc Thần rồi lại đổi ý thế này?

Lưu Thiệu Cường một chiêu đánh hụt, lại nghe Long Linh Linh nói vậy càng thêm tức tối:

- Mi... mi làm khổ ta quá mức...

Y biết trước tình huống này, Độc Thần Phùng Kim Nhận với Lục Tâm Đường chủ Tần Hải Hồng đã hiểu lắm ý rất sâu, không còn giải bày được nữa. Do đó y vừa quát lên một tiếng, liền hộc ra một ngụm máu tươi, hai cánh tay đập mạnh, rào một tiếng vang dội, đâm thủng nóc nhà vượt ra ngoài.

Long Linh Linh nhếch môi cười lạnh lùng, la lớn:

- Nay, đừng bỏ đi chứ, chúng ta đã thỏa thuận rồi kia mà!

Độc Thần Phùng Kim Nhận cười khẩy:

- Hấn có thể bỏ đi đâu được?

Chỉ thấy đôi chân y khẽ động, người đã vào đến trong điện, vung chưởng tấn công Bách Lý Hùng Phong, đồng thời nói:

- Cả các ngươi cũng đừng hòng trốn thoát!

Bách Lý Hùng Phong buông tiếng cười khẩy, tả chưởng co lại, tay hữu buông ra một chiêu âm chưởng.

Hai luồng chưởng lực chạm nhau phát ra một tiếng vang dội, Bách Lý Hùng Phong hự lên một tiếng thoái lui ba bước.

Độc Thần Phùng Kim Nhận chao người, mắt ánh lên màu xanh biếc, lướt qua người Bách Lý Hùng Phong, nhìn xuống đất.

Chỉ thấy trên nền đá xanh đã bị Bách Lý Hùng Phong giẫm thành năm dấu chân, càng về sau càng sâu, dấu chân sau cùng cơ hồ sâu đến hai tấc.

Phùng Kim Nhận ủa lên một tiếng kinh ngạc, cất chân phải lên một bước, năm ngón tay giấu trong áo bào, còn cách Bách Lý Hùng Phong không đầy ba thước vụt thò ra chụp vào ngực chàng.

Chiều thức này của y nhanh như điện chớp, tay áo bào phát phới, che cản tầm nhìn của Bách Lý Hùng Phong.

Bách Lý Hùng Phong thấy mắt hoa lên, bóng ảnh loang loáng, một luồng kinh lực ập tới quét vào mặt lạnh buốt, cơ hồ khiến chàng ngạt thở.

Chàng giật mình, tung ra một chiêu My Ảnh Cầu Hồn vỗ vào ống tay áo phát phới, đồng thời hai chân xoay nhanh, lại lướt ra xa ngoài bảy bước.

Mặc dù thế lui của chàng cực kỳ nhanh nhạy, song chỉ nghe một tiếng soạt, trước ngực áo vẫn bị chiêu Độc Long Trảo của Độc Thần chụp rách một mảng.

Phùng Kim Nhận đưa mắt nhìn mảnh vải áo rách trong tay, đoạn ném xuống đất, buông tiếng cười khằng khặc quái dị nói:

- Có lẽ là đồ đệ của Tuyệt Trần Cư Sĩ lão nhi đây!

Bách Lý Hùng Phong đưa tay sờ vào chỗ áo rách trước ngực, bàn tay liền nhuốm đầy máu tươi, chàng thoáng biến sắc mặt, tiện tay từ trong ống tay áo rút ra ngọn Thất Khổng Huyết Địch.

Chàng vừa định lên tiếng, bỗng nghe Tần Hải Hồng bên kia cất tiếng cười vang nói:

- Mi đem cái môn Huyền Minh Chân Khí chưa luyện thành hỏa hầu ra múa may trước mặt bốn nhân ư?

Bách Lý Hùng Phong liếc mắt nhìn, chỉ thấy Long Linh Linh bị Tần Hải Hồng bức lui连连, dưới thiết chưởng ghê gớm của đối phương hoàn toàn không còn sức phản kháng.

Chàng vội dương thanh nói:

- Long Linh Linh, đừng có quần nhau với lão ta.

Long Linh Linh vừa nghe Bách Lý Hùng Phong gọi tên mình, tinh thần lập tức phấn chấn, dưới chưởng công lợi hại của Hồi Không Thập Nhị Trảm của Tần Hải Hồng liên tiếp phóng ra ba trảo bức đối phương lui hai bước.

Nàng vui sướng nói:

- Chàng... chàng gọi tôi là gì?

Phùng Kim Nhận buông tiếng cười khinh bỉ:

- Hảo tiểu tử, bản thân ngươi còn chưa lo xong, lại còn xía vào chuyện của y thị nữa ư?

Bách Lý Hùng Phong ngưng thần trầm khí, lạnh lùng nói:

- Họ Phùng kia, lão tướng với một trảo này có thể lấy được mạng của ta ư?

Phùng Kim Nhận tức tối:

- Hảo tiểu tử, chả lẽ ngươi chưa từng nghe Bạch lão quỷ nói không một ai có thể sống sót dưới Độc Long Trảo của lão phu sao?

Bách Lý Hùng Phong ngạo nghễ nói:

- Ai sợ Độc Long Trảo của lão, chứ tiểu gia đây chả sợ đâu?

Phùng Kim Nhận tức tối đến mái tóc bù xù rung lên:

- Tiểu tử ngươi cả gan như vậy, phải chăng ý là có Bạch lão quỷ ở gần đây?

Bách Lý Hùng Phong thấy Độc Thần dường như có vẻ nể sợ sư phụ, bèn buông tiếng cười khẩy nói:

- Lão nhân gia đang ở sau lưng ngươi đấy!

Độc Thần hốt hoảng quay lại nhìn, Bách Lý Hùng Phong liền thừa cơ vung ngọn Huyết Địch lên, tạo thành một làn huyết ảnh kèm theo tiếng kêu hỗn loạn quái dị và thê thiết.

Chiều này của chàng là tuyệt chiêu trong Ma Địch Thập Tam Thức, tiếng địch vừa vang lên, huyết ảnh chập chùng, mũi địch rung thành những hình vòng tròn vây phủ sáu đại tử huyết trước ngực Độc Thần.

Độc Thần quay lại không thấy Tuyệt Trần Cư Sĩ, liền biết ngay đã trúng kế Bách Lý Hùng Phong. Y hét lên một tiếng quái dị, chẳng chút đắn đo, tay tả giơ lên, tay hữu hạ xuống, hai ống tay áo rộng chập lại, vang lên một tiếng bộp khô khan.

Chiều Âm Dương Càn Khôn này chính là chiêu thức tự cứu duy nhất trong Thiên Độc Chương.

Hai ống tay áo vừa chập vào nhau, liền có hai đạo kinh phong xoay tít ngưng tụ trước ngực y, tựa như một tấm thép cứng che chắn ngay chính diện.

Mũi địch của Bách Lý Hùng Phong liền tiếp rung lên sáu lần, thấy đều điểm vào hai ống tay áo chập nhau, không tài nào công vào được.

Chàng thâm cả kinh, vụt xoay cổ tay, ngọn trường địch liền vạch thành một hình vòng cung đánh vào mặt Phùng Kim Nhận.

Độc Thần gầm lên một tiếng giận dữ, tả chưởng dựng đứng chém chéo xuống, hữu chưởng rút lại biến chưởng thành chỉ, thi triển Độc Long Trảo chộp vào ngọn Huyết Địch của Bách Lý Hùng Phong.

Bách Lý Hùng Phong hít sâu một hơi, quét ngang ngọn Huyết Địch, trong chớp nhoáng đã công ra những bảy chiêu.

Nhưng chiêu ấy vừa điểm vừa đâm, vừa xoay vừa vạch, tất cả sở trường của món vũ khí đều được giở hết ra.

Độc Thần Phùng Kim Nhận kêu lên oai oái:

- Mẹ kiếp, Bạch lão quỷ quả đã thu được hảo đồ đệ, tức chết lão phu đi được.

Y tả chưởng hữu chỉ, thân hình bất động, nhưng thấy lục bào phấp phới, đón cản hết thấy bảy chiêu như gió táp mưa sa của Bách Lý Hùng Phong.

Bách Lý Hùng Phong vừa định biến chiêu tiếp tục tấn công, bỗng nghe Long Linh Linh hét lên một tiếng kinh hoàng, tiếp theo trong tiếng kêu răng rắc, chiếc bàn tế đã bị Tần Hải Hồng bổ nát.

Bách Lý Hùng Phong hoảng kinh, liếc mắt nhìn, chỉ thấy Long Linh Linh đã bị Tần Hải Hồng bức lui đến trên đèn thần, ống tay áo bên phải đã bị rách toạc một mảng lớn, lộ ra cánh tay trắng nõn, sững sốt nhìn Tần Hải Hồng.

Chàng vội quát lớn:

- Linh Linh! Nàng làm sao rồi?

Long Linh Linh không màng đến chàng, nhìn Tần Hải Hồng nói:

- Ngươi là đệ tử của Tuyệt Thành Môn ở Đông Hải, kỳ môn chưởng lực Hồi Không Thập Nhị Trảm chính là khắc tinh của ta, cho nên...

Tần Hải Hồng cười rộ:

- Nữ oa nhi tinh mắt lắm biết được bốn Đường chủ đến từ Tuyệt Thành Môn, hãy ngoan ngoãn xuống đây, bốn Đường chủ không giết mi đâu...

Long Linh Linh mắt lóe lên, bỗng thẳng thốt kêu lên:

- Công tử coi chừng!

Bách Lý Hùng Phong giật mình, vội nghiêng người lách ngang, chưa kịp tránh né, trong tiếng cười lạnh lùng của Phùng Kim Nhận, bàn tay im lìm vươn tới trước ngực chàng, vụt xoay lên, bóp một tiếng vỗ vào vai lưng chàng.

Bách Lý Hùng Phong lão đảo ựa ra một bụm máu tươi.

Phùng Kim Nhận vừa định thừa thế bắt giữ chàng, bỗng nghe tiếng Long Linh Linh quát lớn:

- Phùng Kim Nhận.

Tiếng quát tựa như sấm rền, khiến lòng y rung động dữ dội, cả thần trí tê dại, hồn phách phiêu hốt như không biết mình hiện ở đâu.

Bách Lý Hùng Phong thông minh dường nào, vừa thấy Độc Thần bị tiếng quát của Long Linh Linh khiến cho thờ thẩn đứng yên tại chỗ, lập tức hiểu ngay nàng lại thi triển Nhiếp Hồn Đại Pháp nữa rồi.

Chàng thầm hiểu hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Độc Thần, bản thân tinh thần và ý chí rất mạnh, chẳng qua vì nhất thời khinh suất mới bị Nhiếp Hồn Đại Pháp của Long Linh Linh chế ngự, chỉ cần thoáng định thân là có thể thoát khỏi sự chế ngự đó ngay.

Trong cấp tốc, chàng cố nén khí huyết đang trào sôi trong lồng ngực, vung ngọn địch ra, bộp một tiếng đánh vào trán Độc Thần.

- Ối!

Độc Thần ôm trán rú lên một tiếng đau đớn, còng lưng xuống.

Con đau qua đi, Độc Thần hung tính bùng dậy, thấy đối phương lại phóng đến một chưởng, tức tối đến mức hộc ra một bụm máu tươi, ngũ chỉ như móc câu nhanh như chớp phóng ra.

Bàn tay của Bách Lý Hùng Phong vừa bức gần chiếc lục bào phòng lên, liền thấy ngũ chỉ của đối phương như quỷ trảo chộp tới.

Chàng liền trảm tay xuống, biến chưởng thành trảo, soạt một tiếng đã xé rách ngực áo Độc Thần một mảng lớn. Đồng thời chàng hự lên một tiếng, lưng bàn tay của chàng cũng bị một chiêu Độc Long Trảo của đối phương chộp trúng.

Chàng thở hắt ra một hơi cố nén luồng khí huyết dâng lên đến cổ họng, trong mắt phóng ra mục quang sắc lạnh chăm chăm nhìn vào Độc Thần.

Chàng rất hiểu với thân thủ của bậc cao thủ tuyệt đỉnh có hạng trong thiên hạ như Độc Thần mà lại bị xé rách y bào, hoàn toàn là nhờ ở tiếng quát đột ngột của Long Linh Linh. Nếu như bằng vào công phu thật sự, chàng dứt khoát không phải là đối thủ của Độc Thần.

Gương mặt xanh mét của Độc Thần lúc này lại càng trở dài xuống hơn, y buông tiếng cười âm hiểm rồi nói:

- Hay cho nữ oa nhi, lão phu hôm nay lại bị mắc bẫy của người!

Y hậm hực xé bỏ chỗ ngực áo bị rách, mắng:

- Mẹ kiếp, Tần Đường chủ hãy bắt sống y thị cho lão phu, lão phu phải cho nó nếm mùi tam đại cực hình của Độc Môn mới được.

Lúc này Long Linh Linh đang đứng trong đèn thần, mắt đăm đăm nhìn Tần Hải Hồng, đang thi triển Nhiếp Hồn Đại Pháp hầu không chế đối phương.

Độc Thần nói xong, không thấy Tần Hải Hồng trả lời, hết sức lấy làm lạ, liếc mắt nhìn, thấy y đang đứng trước đèn thần, đồ đần nhìn Long Linh Linh.

Độc Thần biết ngay tình thế không ổn, vội quát lớn:

- Tần Đường chủ!

Tần Hải Hồng "ồ" lên một tiếng, hồi thần lại, chỉ thấy Long Linh Linh đang nhìn mình, môi phảng phất cười.

Y đỏ mặt giận dữ quát:

- Mi sử dụng yêu thật gì đó?

Long Linh Linh nhẹ nhàng nói:

- Tần Hải Hồng người nói gì vậy?

Tần Hải Hồng vừa nghe nàng gọi tên mình tâm thần bất giác lại rúng động, tưởng chừng như tam hồn lục phách thấy đều bị tiếng gọi ấy lôi cuốn rời khỏi thân thể.

Y vội trầm khí ngưng thần, vù phóng ra một chưởng chân tiến lên hai bước, lại phóng tiếp ra một chưởng nữa.

Kinh phong ào ạt, những tượng thần và bài vị trên đền thần đều bị chấn động rơi xuống đất.

Long Linh Linh kêu lên thảng thốt, Bách Lý Hùng Phong vội vàng lao tới như quỷ mỵ đồng thời miệng hét lớn:

- Linh Linh đừng sợ.

Long Linh Linh thấy chàng chẳng biết từ lúc nào đã cầm trong tay một chiếc triệp phiến (quạt xếp), tả phiến hữu địch, thần diệu khôn lường, lách khỏi đòn tấn công của Độc Thần lao tới.

Tần Hải Hồng hữu chưởng bổ ra, vừa định liền hoàn phóng tả chưởng ra, bỗng thấy trước mặt bóng quạt loang loáng, Bách Lý Hùng Phong đã vung phiến cản trước mặt y.

Tần Hải Hồng thoáng giật mình, lùi sau nửa bước, hữu chưởng dựng đứng bảo vệ phần mặt, tả chưởng hạ xuống xoay ngang, bọc qua phiến ảnh bổ vào Mạch Môn của Bách Lý Hùng Phong.

Một chiêu hai thức này chính là chiêu thứ năm Loạn Thạch Khai Vân trong Hồi Không Thập Nhị Trảm, là một thức sau cùng xuất chưởng dưới đất, tiếp theo toàn là những chiêu thức phát chưởng ở trên không trung.

Thế nên, một chưởng của y vừa bổ ra, thân người hơi cong, đã ẩn chứa bảy chiêu liền hoàn tiếp theo.

Bách Lý Hùng Phong buông tiếng cười khẩy, triệp phiến vụt xòe ra chém ngược trở lại Mạch Môn đối phương, đồng thời tay phải vung lên điểm vào nách Tần Hải Hồng.

Chiêu này của chàng còn nhanh nhạy hơn cả Tần Hải Hồng, như thể đã biết trước đường biến chiêu của đối phương, ngăn đón không cho đối phương giở ra nữa.

Tần Hải Hồng kêu lên một tiếng sững sốt, chưa kịp biến chiêu đã nhận thấy chiêu điểm vào huyệt Hồi Môn nơi nách mình của Bách Lý Hùng Phong cực kỳ lợi hại.

Y biến sắc mặt, vội ngửa người ra sau, một thức Ngọa Khán Xảo Vân lướt ra sau ngoài một trượng.

Thế nhưng dù y đã thoái lui nhanh nhẹn, song vẫn bị ngọn phiến của Bách Lý Hùng Phong đánh trúng cổ tay trái, sau khi đứng yên, cả cánh tay tả không còn nhấc lên được nữa.

Bách Lý Hùng Phong thở mạnh, cố nén khí huyết trào sôi trong lồng ngực quát lớn:

- Linh Linh, nàng còn chưa chạy nhanh lên ư?

Long Linh Linh bỗng phát hiện Bách Lý Hùng Phong máu tươi thấm ướt cả ngực áo, đầu tóc mặt mày dính dấu bụi bặm, nơi khoe miệng háy còn rỉ máu...

Nàng bất giác thảng thốt kêu lên:

- Chàng... chàng đã bị thương ư?

Bách Lý Hùng Phong quay lưng về phía đèn thần, không để nàng trông thấy dáng vẻ thiếu não của mình, nghe hỏi lại quát lên:

- Nàng hãy mặc ta, chạy mau!

Long Linh Linh tung mình xuống đất đứng bên cạnh chàng lắc đầu nói:

- Không! Chàng không đi thì tôi cũng không đi.

Độc Thần quét mắt nhìn những thi thể nằm dưới đất, cười lạnh nói:

- Hắc hắc, có lẽ những đệ tử này của bốn giáo có lẽ đều do các ngươi sát hại?

Tiếp theo lại gần giọng nói:

- Hôm nay hai người cũng đừng hòng rời khỏi đây.

Bách Lý Hùng Phong nghiêm mặt nhìn Độc Thần, hích nhẹ Long Linh Linh và nói:

- Nàng có nghe thấy chẳng? Chưa thoát thân thì không còn kịp nữa đấy.

- Không! Tôi không đi đâu cả.

Bách Lý Hùng Phong tức giận:

- Bậy nào, sao nàng ngoan cố thế?

Long Linh Linh ngăn người, bật khóc:

- Chàng mắng tôi?

Bách Lý Hùng Phong nóng lòng đến mồ hôi nhễ nhại, chàng thật không ngờ phụ nữ lại khó đối phó đến thế, không biết cân nhắc nặng nhẹ an nguy, chỉ biết giữ tính bướng bỉnh...

Chàng giậm chân nói:

- Thôi được rồi! Ta xin lỗi nàng, đó, nàng hãy đi đi.

Long Linh Linh dẫu môi:

- Không! Tôi muốn đi chung với chàng hà!

Tần Hải Hồng lúc này tay trái đã phục hồi, bật cười rùng rợn:

- Tiểu tử, các người chết chung với nhau thì hay hơn đấy!

Nói đoạn vừa định lao tới, Độc Thần vội quát:

- Tần Đường chủ hãy cẩn thận, hấn là đồ nhi của Tuyệt Trần Cư Sĩ đấy.

Tần Hải Hồng buông tiếng cười khẩy:

- Thì ra là đồ nhi của Bạch lão quỷ, thảo nào lại dám chống đối với Thiên Tâm Giáo.

Độc Thần Phùng Kim Nhận nói:

- Giáo chủ đang nóng lòng thỉnh xuất Bạch lão quỷ, nếu hôm nay bắt giữ được tên tiểu há chẳng phải là một công trạng ư? Tần Đường chủ hãy ngăn giữ mặt kia để lão phu lo liệu cho.

Y thấy Tần Hải Hồng có vẻ không vui, bèn tức giận nói:

- Tiểu tử này đã được tuyệt truyền Ngọc Phiến Huyết Dịch của Bạch lão quỷ, người há phải là đối thủ của hấn? Tránh ra, đừng làm cản trở đến việc của lão phu.

Tần Hải Hồng thoáng đỏ mặt, đành lui sang bên, tuy trong lòng không phục nhưng biết tứ đại Trưởng lão hộ pháp là người có quyền lực nhất dưới Giáo chủ, thân phận cao hơn cả Nội và Ngoại tam Đường chủ, mình dứt khoát không được đắc tội.

Đồng thời, vừa rồi y đã bị kinh hoàng trước tuyệt chiêu cả phiến lẫn dịch của Bách Lý Hùng Phong, tự biết mình không phải là đối thủ, thôi thì hãy cứ để Độc Thần đứng ra vậy.

Bách Lý Hùng Phong thấy Độc Thần đã bức gần mà Long Linh Linh lại không có ý bỏ đi, bèn nóng ruột nói:

- Linh Linh, nếu nàng không bỏ đi, hôm nay chúng ta đều phải toi mạng hết.

Long Linh Linh kiên quyết:

- Tôi thà chết chung với chàng.

Bách Lý Hùng Phong cơ hồ tức vỡ lồng ngực:

- Nếu nàng chết đi thì ai sẽ thay nàng báo thù sát phụ diệt môn chứ?

Long Linh Linh mắt đỏ hoe:

- Nhưng... nhưng tôi không thể yên tâm về chàng.

Bách Lý Hùng Phong giọng hồi hã:

- Nàng hãy mặc ta, ta tự có cách thoát thân.

Độc Thần buông tiếng cười hiểm độc:

- Tiểu tử, ngươi đã trúng phải Độc Long Trảo, và lại cộng thêm Thiên Độc Chưởng của lão phu, lại còn có cách thoát thân được ư?

Bách Lý Hùng Phong lặng thinh, Ngọc Phiến bên tay trái xòe ra áp vào lưng Long Linh Linh, miệng quát lớn:

- Nàng đi thôi.

Long Linh Linh dựa vào sức hất của chàng, dang tay đập mạnh xuyên qua lỗ thủng khi nãy Lưu Thiệu Cường tông vỡ trên nóc nhà, thoát ra ngoài.

Đồng thời ném lại một câu đầy quan tâm:

- Chàng phải cẩn thận đấy...

Độc Thần không ngờ Bách Lý Hùng Phong lại giở trò ấy, thoáng chung hứng, quát lớn:

- Tần Đường chủ hãy đuổi theo mau!

Tần Hải Hồng vừa cất người toan đuổi theo Long Linh Linh, Bách Lý Hùng Phong đã vung vẩy ngọn Huyết Địch quát:

- Ngươi đi đâu?

Trước mặt huyết ảnh loang loạng, Tần Hải Hồng cắn răng, song chưởng chập lại, khom người tách chưởng ra vạch thành hai hình vòng cung, kèm theo tiếng gió rít lên vụt vù tấn công về phía Bách Lý Hùng Phong.

Ngọn Ngọc Phiến trong tay Bách Lý Hùng Phong lật lên rồi lại hạ xuống ngăn cản song chưởng của đối phương, nhưng khi còn cách trước ngực đối phương chừng năm thước, mặt phiến vụt xòe ra vừa vặn chém vào hõ khẩu song chưởng của đối phương.

Chiều thức này của chàng vô cùng thần diệu, tính toán cực kỳ chuẩn xác, thừa lúc chưởng lực đối phương chưa phát xuất hoàn toàn, mạo hiểm nan quạt có cơ bị đánh gãy hết, xòe quạt ra đánh trúng hõ khẩu đối phương.

Vốn dĩ theo tình hình trước mắt chàng không nên tung ra một chiêu hiểm tuyệt như vậy, song vì để tiện cho Long Linh Linh thoát thân, chàng đành đánh liều mạo hiểm một phen.

Nào ngờ như vậy đã phát huy được hết uy lực của chiêu Quỷ Vương Bát Phiến, trong đường tơ kẽ tóc đã thương đối thủ, đồng thời còn tự bảo vệ được bản thân mình nữa.

Tần Hải Hồng hự lên một tiếng, hổ khẩu bị Ngọc Phiến đánh rách toạc, máu tươi nhỏ xuống ròng ròng, chân khí liền bị tiết ra, thế tung người lên lập tức thành thế rơi trở xuống.

Bách Lý Hùng Phong tiến bước vung địch, bộp một tiếng đánh trúng xương mềm giữa đầu gối đối phương. Tần Hải Hồng rú lên, lập tức ngã ngã lăn xuống đất.

Bách Lý Hùng Phong vì sự thoát thân của Long Linh Linh đã tập trung hết tinh lực ngăn cản Tần Hải Hồng, hoàn toàn không màng đến Độc Thần ở bên cạnh, chẳng chút bận tâm đến sự an nguy của bản thân.

Đấu pháp liều mạng của chàng đã khiến Độc Thần sững người thầnh nhủ:

"Sao Bạch lão quỷ một thời thận trọng mà lại đi thu một đồ đệ sồn sác thế này? Y giao đấu chỉ công bất thủ, chẳng kể gì đến tính mạng..."

Ý nghĩ của y chưa dứt thì Tần Hải Hồng đã ngã năm sóng soài dưới đất.

Độc Thần giật mình, chợt lại nhận thấy có điều khác lạ lại thầnh nghĩ:

"Tiểu tử này lạ thật, đã bị trúng một chưởng một trảo của ta mà lại vô sự như thế này, chẳng lẽ hẳn luyện thành một môn công phu gì không sợ bách độc?"

Bất thần phóng ra một chưởng, vận Thiên Độc Chưởng đến độ cao nhất, vỗ vào bối tâm Bách Lý Hùng Phong.

Hành vi ấy chẳng khác nào cùng với Tần Hải Hồng luân phiên đấu với một mình Bách Lý Hùng Phong, nếu là mọi khi chẳng bao giờ y làm vậy.

Song tình hình hôm nay hơi khác, Bách Lý Hùng Phong đã liên tiếp trúng một chưởng và một trảo của y, chất độc đã xâm nhập vào cơ thể vậy mà còn có thể xuất chiêu công kích, chẳng có triệu chứng gì là trúng độc cả.

Điều ấy đối với một kẻ suốt đời sử dụng chất độc quả rất đáng để nghiên cứu và cũng rất đáng sợ, vì vậy mà y không còn màng tới thân phận, bất thần tung ra một chưởng.

Chỉ thấy bàn tay của y biến thành màu đen bầm, đột nhiên lớn ra gấp bội, không để cho Bách Lý Hùng Phong tránh né được, bàn tay đầy kịch độc đã trúng vào lưng chàng.

Bùng một tiếng, lưng áo Bách Lý Hùng Phong rách nát, người văng ra ngoài ba trượng, đụng vỡ miếu văng ra ngoài, chỉ nghe chàng rú lên một tiếng đau đớn rồi im bật.

- o o o -

<http://www.nhanmonquan.com>